

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: SC Petrotel-Lukoil SA og Maria Magdalena Georgescu

Sagsøgte: Ministerul Economiei, Ministerul Energiei og Ministerul Finanțelor Publice

Konklusion

EU-retten, særligt artikel 30 TEUF, skal fortolkes således, at en afgiftspligtig, som reelt har betalt en afgift med tilsvarende virkning i strid med den nævnte artikel, skal kunne opnå tilbagebetaling af det beløb, der er blevet betalt på grundlag af denne afgift, også i den situation, hvor betalingsordningen vedrørende afgiften i den nationale lovgivning er blevet udformet således, at denne afgift overvælttes på forbrugeren.

⁽¹⁾ EUT C 151 af 15.5.2017.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 28. februar 2018 — Comune di Castelbellino mod Regione Marche m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche — Italien)

(Sag C-117/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — miljø — direktiv 2011/92/EU — artikel 4, stk. 2 og 3, og bilag I-III — vurdering af indvirkningen på miljøet — tilladelse til at udføre arbejder i et biogasanlæg til elproduktion uden en indledende undersøgelse af behovet for at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet — annullation — efterfølgende lovgivning af tilladelsen på grundlag af nye bestemmelser i national ret uden indledende undersøgelse af behovet for at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet)

(2018/C 142/19)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Comune di Castelbellino

Sagsøgte: Regione Marche, Ministero per i beni e le attività culturali, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Regione Marche Servizio Infrastrutture Trasporti Energia — P.F. Rete Elettrica Regionale og Provincia di Ancona

Procesdeltager: Società Agricola 4 C S.S.

Konklusion

Såfremt et projekt, der skal øge kapaciteten af et elproduktionsanlæg som det i hovedsagen omhandlede, ikke er blevet undergivet en indledende undersøgelse af behovet for at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet i henhold til nationale bestemmelser, der efterfølgende er blevet erklæret uforenelige i denne henseende med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, kræver EU-retten, at medlemsstaterne bringer de ulovlige følgevirkninger af denne tilsidesættelse til ophør, og er ikke til hinder for, at dette anlæg, efter at projektet er blevet gennemført, gøres til genstand for en ny undersøgelsesprocedure fra de kompetente myndigheders side med henblik på at kontrollere, om det overholder kravene i dette direktiv, og eventuelt undergive det en vurdering af indvirkningen på miljøet, forudsat at de nationale bestemmelser, der tillader denne lovliggørelse, ikke giver de berørte anledning til at omgå EU-reglerne eller til at undlade at anvende dem. Der skal også tages hensyn til anlæggets indvirkning på miljøet siden projektets gennemførelse. Disse myndigheder kan på grundlag af de nationale bestemmelser, der er gældende på det tidspunkt, hvor de skal træffe afgørelse, anse en sådan vurdering af indvirkningen på miljøet for ikke at være nødvendig, for så vidt som disse bestemmelser er forenelige med dette direktiv.

⁽¹⁾ EUT C 221 af 10.7.2017.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 28. februar 2018 — Collect Inkasso OÜ m.fl. mod Rain Aint m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tartu Maakohus — Estland)

(Sag C-289/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — samarbejde på det civil- og handelsretlige område — forordning (EF) nr. 805/2004 — europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav — betingelser for attesting — mindstestandarder for retssager om ubestridte krav — skyldners rettigheder — manglende angivelse af adressen på den instans, ved hvilken kravet kan bestrides, eller en sag til prøvelse af afgørelsen kan anlægges)

(2018/C 142/20)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Tartu Maakohus

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ og Bigbank AS

Sagsøgte: Rain Aint, Lauri Palm, Raiko Oikimus, Egle Noor og Artjom Konjarov

Konklusion

Artikel 17, litra a), og artikel 18, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav skal fortolkes således, at en retsafgørelse, som er blevet truffet, uden at debitor er blevet informeret om adressen på den retsinstans, over for hvilken der kan gøres indsigelse, for hvilken der kan gives møde, eller i givet fald for hvilken der kan anlægges sag til prøvelse af denne afgørelse, ikke kan attesteres som europæisk tvangsfuldbyrdsdokument.

⁽¹⁾ EUT C 249 af 31.7.2017.